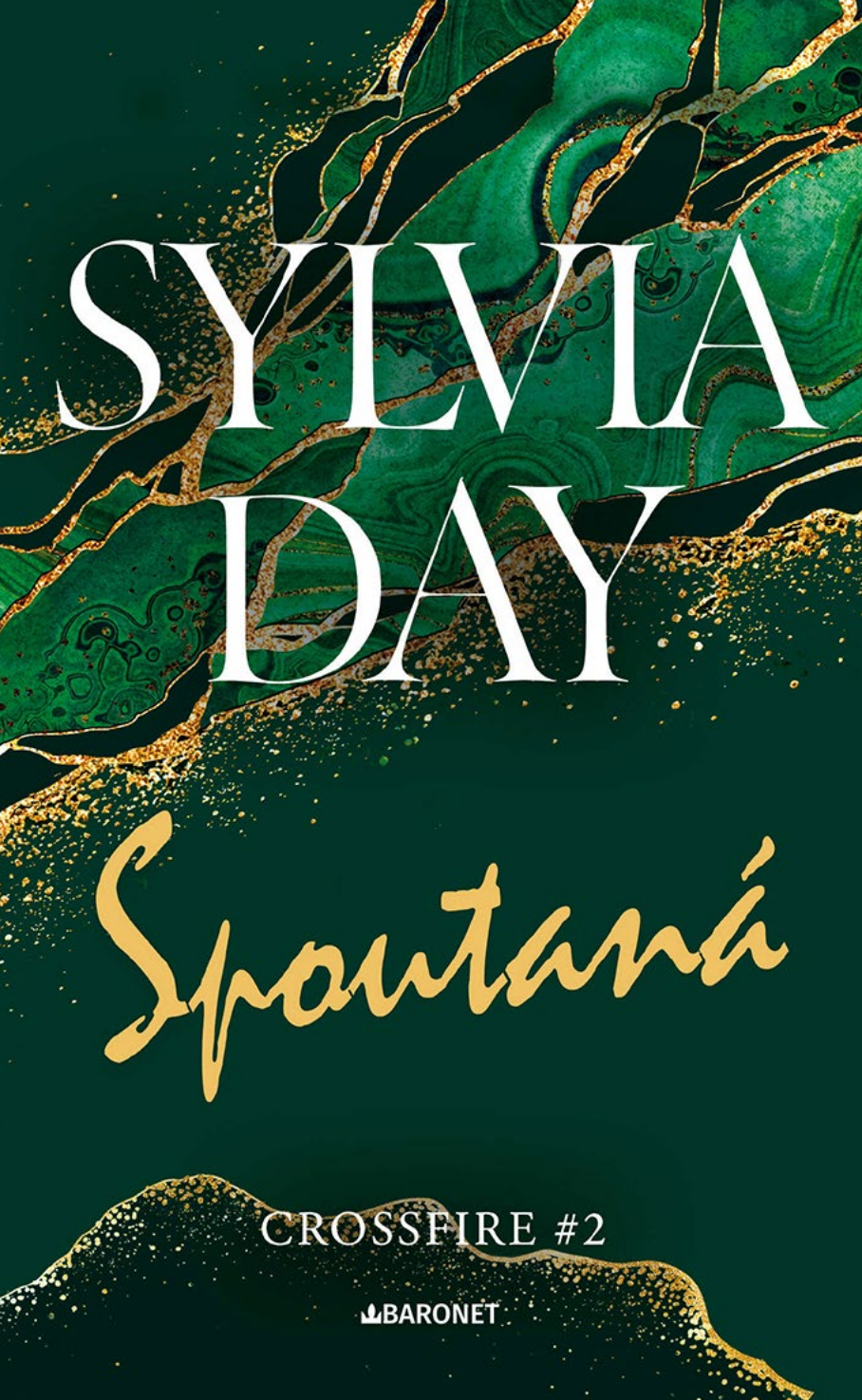

SYLVIA DAY

Spontánea

CROSSFIRE #2

BARONET

Spoutaná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Sylvia Day

Spoutaná – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Spontanea

Spontánea

CROSSFIRE (2)

SYLVIA
DAY

 BARONET

Věnováno Noře Robertsové,
za inspiraci a opravdové mistrovství.

PODĚKOVÁNÍ

Jsem nesmírně vděčná Cindy Hwangové a Leslie Gelbmanové za jejich podporu a povzbuzování, ale v první řadě za jejich lásku k příběhu Evy a Gideona. Člověk potřebuje vášeň, aby knihu napsal, a vášeň, aby ji prodal. Jsem velice ráda, že tuto vášeň v sobě mají.

O tom, zač musím poděkovat své agentce Kimberly Whalenové, by se dala napsat celá kniha. Série Crossfire je masivní mezinárodní, multiformátový podnik a Kimberly neunikne žádný trik. Je stále ve střehu a já se tak mohu svobodně soustředit na svou část naší spolupráce – psaní! – a za to ji prostě miluju.

Za Cindy, Leslie, Kim, Claire Pellyovou a Tomem Weldonem stojí dynamické týmy nakladatelství Penguin a Trident Media Group. Ráda bych všechny uvedla jmenovitě, ale po pravdě řečeno, vydalo by to za větší vesnici. Jsou to doslova desítky lidí, kterým musím poděkovat za jejich pilnou práci a nadšení. Trident a Penguin pečují a starají se o sérii Crossfire v celosvětovém měřítku a já jsem velice vděčná za čas, který všichni mým knihám věnují.

Můj nejhlubší vděk patří redaktorce Hilary Saresové, která udělala ze série Crossfire to, čím je. Dohlíží na mě.

Velké díky náleží mému publicistovi Greggu Sullivanovi, který mi v mnoha ohledech usnadňuje život.

Také musím poděkovat všem zahraničním vydavatelům (v době, kdy tohle píšu, je vás skoro čtyřicet) za to, že jste uvítali Gideona a Evu ve svých zemích a podělili se o ně se svými čtenáři. Jste všichni báječní a já si toho vážím.

A všem čtenářům po celém světě, kteří přijali za svůj příběh Evy a Gideona – děkuju! Když jsem psala *Obnažená*, byla jsem si celkem jistá, že zůstanu jedinou osobou, které se to bude líbit. Jsem nadšená, že se to líbí i vám a že pokračujeme po cestě Evy a Gideona společně. Po rozpálených, hrbolatých cestách se nejlíp cestuje s přáteli!

Kapitola 1

MILOVALA JSEM NEW YORK TOUTO VÁŠNIVOU láskou, kterou jsem si vyhradila jinak už jen pro jedinou věc ve svém životě. Město bylo mikrokosmos příležitostí nového světa a tradic světa starého. Konzervativci se tu mísili s bohémy. Prapodivnosti existovaly po boku vzácností nevyčísitelných hodnot. Pulzující energie města poháněla krevní oběh mezinárodního obchodu a přitahovala lidi z celého světa.

A ztělesnění vši té energie, hnací ctižádosti a světoznámé moci mi právě přivodilo dva neuvěřitelné orgasmy.

Cestou k olbřímí šatně jsem pohlédla na postel Gideona Crosse, zválcovanou sexem, a zachvěla se zapamatovanou rozkoší. Vlasy jsem měla ještě vlhké ze sprchy a jediným kusem oděvu, který jsem měla na sobě, byla osuška ovinutá kolem těla. Za půldruhé hodiny musím být v práci, a to bylo trochu málo na to, abych se cítila příjemně. Očividně si budu muset do ranní rutiny započítat trochu času na sex, jinak budu už pořád

pospíchat. Gideon se budil časně, aby dobýval svět, a s oblibou tu dominanci zahajoval se mnou.

Měla jsem štěstí?

Protože v New Yorku začínal červenec a teplota vzduchu stoupala, vybrala jsem si úzké nažehlené kalhoty z přírodního lnu a popelínový topík bez rukávů, světle šedý, aby mi šel k očím. Jelikož jsem neměla zrovna kadeřnické nadání, stáhla jsem si dlouhé blond vlasy do jednoduchého ohonu vzadu a pak jsem si nalíčila obličej. Když jsem vypadala přijatelně, vyšla jsem z ložnice.

Gideonův hlas jsem uslyšela, hned jak jsem vyšla na chodbu. Projelo mnou drobné zachvění, když jsem poznala, že se zlobí – mluvil tlumeně a úsečně. Hned tak něco ho nerozčílilo... kromě mě. Já ho dokázala přimět, aby zvýšil hlas a klel, dokonce i aby si vjížděl rukama do své nádherné hřívy inkoustově černých vlasů, sahající až po ramena.

Většinou byl však Gideon ztělesněním ovládané energie. Nepotřeboval křičet, aby přiměl lidi vynakládat maximální úsilí pouhým pohledem nebo stroze proneseným slovem.

Našla jsem ho v jeho domácí kanceláři. Stál zády ke dveřím a v uchu měl sluchátko připojené přes Bluetooth. Paže měl založené na hrudi a hleděl z okna svého bytu ve střešní nástavbě na Páté Avenue; působil dojmem samotáře, jedince odloučeného od okolního světa, a přesto schopného tomuto světu jednoznačně vládnout.

Opřela jsem se o veřeje a hltala ho očima. Byla jsem si jistá, že moje vyhlídka na siluetu města je rozhodně úchvatnější než jeho. Z mého stanoviště byl součástí siluety vysokých mrakodrapů i on, stejně mocný a působivý jako ony. Osprchoval se dřív, než jsem

se zmohla na to, abych vylezla z postele. Jeho těžce návykové tělo už bylo oděno do dvou třetin drahého, na zakázku šitého obleku – což na mě, musím přiznat, vždycky spolehlivě působilo. Při pohledu zezadu vynikal dokonalý zadek a mohutná záda ve vestě.

Na stěně visela veliká koláž z fotek, na kterých jsme byli my dva spolu, a jedné velmi intimní, již pořídil, když jsem spala. Většinou to byly snímky z dílny paparazzi, kteří nás sledovali na každém kroku. Byl to Gideon Cross z Cross Industries a v absurdním věku dvaceti osmi let se řadil mezi pětadvacet nejbohatších lidí světa. Byla jsem si celkem jistá, že mu patří značný kus Manhattanu; a úplně jisté bylo, že je to nejpritažlivější chlap na planetě. A moje fotky měl na všech svých pracovištích, jako by mohl být pohled na mě tak zábavný jako na něj.

Otočil se elegantní piruetou a zachytil mě svým ledově modrým pohledem. Samozřejmě věděl, že tam jsem a pozoruju ho. Ve vzduchu to elektricky jiskřilo pokaždé, když jsme se ocitli nablízku, byl to pocit očekávání jako to napjaté ticho před zaduněním hromu. Patrně naschvál okamžik vyčkával, než se ke mně otočil, a dával mi tak příležitost si ho prohlédnout, protože věděl, jak ráda se na něj dívám.

Temný a Nebezpečný. A celý můj.

Bože... nikdy jsem si nezvykla na to, jak ta tvář působí. Ostře tesané lícní kosti a tmavá křídla obočí, modré oči s hustými řasami a ty rty... Dokonale tvarované tak, aby působily smyslně i hříšně. Milovala jsem jejich sexuálně vyzývavý úsměv a chvíla jsem se, když se sevřely do přísné linie. A když ty rty přitiskl k mému tělu, hořela jsem vášní.

Šmarjá, poslouvej se, co říkáš. Ústa se mi zvlnila úsměvem při vzpomínce, jak mě vždycky štvaly ka-

marádky, které poeticky žvanily o kráse svých přátel. Jenže teď jsem i já ustavičně žasla nad nádherou toho komplikovaného, frustrujícího, nevyrovnaného, hříšně sexy muže, do kterého jsem byla den za dnem víc a víc zamilovaná.

Hleděli jsme na sebe a on se nepřestával mračit, ani nepřestal mluvit k té ubohé duši na druhém konci telefonní linky, ale jeho pohled se rozehrál od mrazivé podrážděnosti ke spalujícímu žáru.

Už jsem měla být dávno zvyklá na změnu, která se s ním odehrála vždy, když se na mě podíval, ale ještě pořád mě to pokaždé zasáhlo takovou silou, div jsem neupadla. Ten pohled mi sděloval, jak prudce a hluboce mě touží opíchat – což dělal při každé příležitosti – a také mi dával nahlédnout do syrové, nezdolné síly jeho vůle. Všechno, co Gideon v životě dělal, mělo v sobě hluboce zakořeněnou sílu a nadvládu.

„Uvidíme se v sobotu v osm,“ dokončil hovor, pak vytrhl z ucha sluchátko a odhodil ho na psací stůl. „Pojď sem, Evo.“

Projelo mnou další zachvění nad tím, jak vyslovil moje jméno – stejně autoritativně a ostře, jako když říkal: *Dělej, Evo*, když jsem byla pod ním... plná jeho... zoufale toužící vyvrcholit s ním...

„Na to není čas.“ Vycouvala jsem do chodby, protože pokud šlo o něj, byla jsem slabá. Jeho hladký, kultivovaný, jemně chraplavý hlas mi dokázal takřka navodit orgasmus, jen když jsem ho poslouchala. A kdykoli se mě dotkl, podléhala jsem.

Spěchala jsem do kuchyně udělat kávu.

Něco polohlasem zamumlal a následoval mě, dlouhými kroky mě snadno dostihl. Metr pětadesát pevného, rozpáleného chlapství mě přitisklo ke stěně chodby.

„Vždyť víš, co se stane, když utíkáš, anděli.“ Gideon mě lehce kousl do dolního rtu a pak uchlácholil palčivost pohlažením jazyka. „Pokaždé tě chytanu.“

V mém nitru cosi vzdychlo radostnou kapitulací a tělo mi ochablo rozkoší z toho, jak těsně se k němu tiskne. Dychtila jsem po něm ustavičně, tak hluboce, až to fyzicky bolelo. Cítila jsem chťič, ale ještě mnohem víc. Něco tak vzácného a silného, že Gideonova touha po mně by vůbec nebyla takovým spouštěčem, kdyby šlo o jiného muže. Kdyby se mě někdo jiný pokusil podrobit tíhou svého těla, řádila bych jako zběsilá. Jenže s Gideonem to nikdy nebyl problém. Věděl, co potřebuju a kolik vydržím.

Náhly záblesk jeho úsměvu mi zastavil srdce.

Tváří v tvář té úchvatné tváři, orámované nádhernými tmavými vlasy, mi trochu zeslábla kolena. Byl náramně uhlazený a civilizovaný, až na dekadentní délku těch hedvábných kadeří.

Otřel se nosem o můj. „Nemůžeš se na mě takhle usmívat a pak jen tak odejít. Pověz mi, na co jsi myslela, když jsem telefonoval.“

Rty se mi sarkasticky zvlňily. „Jak jsi nádherný. Myslím na to odporně často. Už to musím překonat.“

Přitiskl dlaň na zadní stranu mého stehna a přivinul mě těsněji k sobě, dráždil mě zručným vlněním boků proti mým. V posteli byl neslýchaně nadaný. A věděl to. „Ať se propadnu, jestli ti to dovolím.“

„Ale?“ Žár se mi zrádně rozléval žilami, mé tělo příliš dychtilo po jeho doteku. „Snad mi nechcete tvrdit, že vám nevadí, aby vám visela na krku další okouzlená ženská, pane, co nenávidíte přehnaná očekávání?“

„Já chci,“ zaševalil, uchopil do dlaně mou bradu a třel mi dolní ret bříškem palce, „abys na mě myslela tolik, že už nestihneš myslet na nikoho jiného.“

Zvolna a chvějivě jsem se nadechla. Cele jsem podléhala žhoucímu pohledu v jeho očích, provokativnímu tónu hlasu, žáru jeho těla a vůni pokožky, ze které se mi sbíhaly v ústech sliny. On byl má droga a já nijak netoužila se svého návyku zbavit.

„Gideone,“ vydechla jsem jako v transu.

S tichým zasténáním přitiskl svá jemně tesaná ústa neprodyšně na moje a nádherným, hlubokým polibkem mě zbavil myšlenek na to, kolik je hodin... Polibkem, kterému se téměř podařilo odvést moje myšlenky od nejistoty, již právě projevil.

Zabořila jsem mu prsty do vlasů, abych ho přidržela, a opětovala jsem jeho polibek. Přejížděla jsem jazykem po jeho, hladila ho. Byli jsme pár ještě velmi krátce. Ani ne měsíc. A co hůř, žádný z nás nevěděl, jak si počínat ve vztahu, který jsme se pokoušeli budovat – vztahu, v němž jsme odmítali předstírat, že nejsme oba těžce pochroumaní.

Ovinul mě pažemi a majetnický stiskl. „Chtěl jsem s tebou strávit celý víkend ve Florida Keys – nahý.“

„Hmm, to zní pěkně.“ Víc než pěkně. I když jsem Gideona v obleku s vestou náramně žrala, daleko milejší mi byl svlečený, jak ho pánbůh stvořil. Vyhýbala jsem se nutnosti podotknout, že tenhle víkend nebudu k mání...

„Ted' se musím celý víkend starat o podnik,“ mumlal do mých rtů.

„Podnik, který jsi nechal stranou, abys byl se mnou?“ Odcházel z práce brzy, aby mohl být se mnou, a já věděla, že to nebude zadarmo. Moje matka byla potřetí vdaná a všichni její partneři byli úspěšní, bohatí magnáti. Věděla jsem, že cenou za ctižádost je velmi dlouhá pracovní doba.

„Dávám jiným lidem vysoké platy, abych mohl být s tebou.“

Pěkný úhybný manévr, ale protože mi neunikl podrážděný záblesk v jeho očích, odvedla jsem řeč. „Děkuju. Pojdme si dát trochu kafe, dokud máme čas.“

Gideon mi přejel jazykem po dolním rtu, pak mě pustil. „Rád bych vyrazil zítra v osm večer. Zabal si něco lehkého. V Arizoně je sucho a horko.“

„Cože?“ Zamžikala jsem na jeho vzdalující se záda, mizející v pracovně. „Ty máš práci v Arizoně?“

„Bohužel.“

A... jéje. Místo abych ohrozila svůj doušek kávy, odložila jsem diskusi a pokračovala v cestě do kuchyně. Prošla jsem Gideonovým prostorným bytem s úchvatnou předválečnou architekturou a úzkými klenutými okny. Moje podpatky střídavě cvakaly po lesklých parketách a tiše se bořily do aubussonsých koberců. Luxusní prostor, zařízený tmavým dřevem a neutrálními textiliemi, prosvětlovaly zářivě barevné akcenty. I když jeho byt evidentně stál těžké peníze, dařilo se mu zachovat si přívětivost a vlídnost – pohodlné místo k odpočinku a hýčkání.

Když jsem dorazila do kuchyně, nemarnila jsem čas a strčila pod kávovar cestovní hrnek. Gideon za mnou přišel se sakem přehozeným přes jedno rameno a mobilem v ruce. Postavila jsem pod kávovar další přenosný hrnek a pak zamířila k ledničce pro polotučné mléko.

„Možná to není zase taková smůla.“ Obrátila jsem se k němu a připomněla mu problém svého spolubydělce. „Tenhle víkend si to musím vyříkat s Carym.“

Gideon strčil telefon do vnitřní kapsy saka, pak ho pověsil na zadní opěradlo jedné barové stoličky u jídelního pultu. „Jedeš se mnou, Evo.“

Prudce jsem vydechla a přilila si do kávy mléko. „Na co? Abych polehávala nahá a čekala, až dokončíš práci a opícháš mě?“

Hleděl mi do očí, když si bral hrnek a usrkával horkou kávu až příliš klidně a pečlivě. „Budeme se hádat?“

„Budeš dělat problémy? Už jsme o tom mluvili. Víš přece, že nemůžu Caryho opustit po tom, co se stalo včera v noci.“ Ten spletenec několika těl, který jsem našla ve svém obývacím pokoji, dával slovu *grupáč* úplně nový význam.

Vrátila jsem krabici s mlékem do lednice a vstřebávala pocit, že si mě k sobě silou vůle nepřekonatelně přitahuje. Takhle to bylo od začátku. Když chtěl, dokázal mě Gideon přimět *cítit* jeho požadavky. A bylo velmi, velmi těžké ignorovat tu část mě, která žadonila, abych mu poskytla všechno, co chtěl. „Ty se postaráš o podnik a já se postarám o svého nejlepšího přítele, pak se vrátíme a budeme se starat o sebe.“

„Vrátím se až v neděli večer, Evo.“

Ach... Ucítila jsem ostré bodnutí v břiše, když jsem uslyšela, že budeme tak dlouho odloučení. Většina párů spolu netráví každou volnou chvíli, ale my nebyli jako většina párů. Oba jsme měli své skryté problémy, nejistoty a vzájemnou závislost, která vyžadovala pravidelný kontakt, abychom vydrželi jaksepatří fungovat. Vadilo mi být bez něj. Jen zřídka jsem na něj vydržela nemyslet déle než pár hodin.

„Tobě to taky připadá nesnesitelné,“ řekl tiše a pozoroval mě tím svým způsobem, který nasvědčoval tomu, že vidí všechno. „V neděli už budeme oba úplně k nepotřebě.“

Foukla jsem na hladinu kávy, pak rychle usrkla. Znepokojovala mě představa celého víkendu bez něj. A co huř, vadilo mi pomyšlení, že on by strávil tolik času beze mě. Tam venku se pro něj rozprostíral svět plný lákadel a možností, žen, které nejsou tak praštěné a není tak obtížné s nimi být.

Přesto jsem ze sebe vypravila: „Oba víme, že to není docela zdravé, Gideone.“

„Říká kdo? Nikdo jiný neví, jaké to je být v naší kůži.“

Tak jo, v tom má pravdu.

„Musíme jít do práce,“ řekla jsem s vědomím, že tahle remíza nás bude oba celý den štvát. Později to vyřešíme, ale prozatím jsme v tom až po uši.

Opřel se bokem o kuchyňskou linku, zkřížil kotníky a zarputile znehybněl. „Potřebujeme, abys jela se mnou.“

„Gideone.“ Noha mi začala sama od sebe ťukat o travertinovou dlaždici. „Prostě se nemůžu kvůli tobě vzdát svého života. Kdyby se ze mě stala závislá pipka, rychle by ses začal nudit. Sakra, sama bych si byla odporná. Určitě nás nezabije, když pár dní budeme napravovat jiné části svého života, i když to děláme strašně neradi.“

Zahleděl se mi do očí. „Ty jsi moc problematická, než aby se z tebe stala závislá pipka.“

„Na to musíš být sám potížísta, abys to poznal.“

Gideon se napřímil, setřásl ze sebe svou zádumčivou smyslnost a okamžitě mě zaujal strohou soustředěností. Náramně těkavý – jako já. „Poslední dobou jsi zažila spoustu stresu, Evo. Není to žádné tajemství, že jsi v New Yorku. Nemůžu tě tady nechat a sám odjet. Vezmi Caryho s sebou, jestli to jinak nejde. Můžeš se s ním hádat, zatímco budeš čekat, až dokončím práci a opíchám tě.“

„Ha.“ I když jsem si vážila jeho snahy uvolnit napětí humorem, uvědomovala jsem si, co mu ve skutečnosti vadí na našem odloučení – *Nathan*. Můj bývalý nevlastní bratr. Živá noční můra z mé minulosti; Gideon se zřejmě strchoval, aby se znovu neobjevil i v sou-

časnosti. Děsilo mě zjištění, že se tak docela nemýlí. Náš vztah, který tak zaujal média, roztříštil štít anonymity, jenž mě léta chránil.

Panebože... vůbec nebyl čas zabývat se *tímhle* svinstvem, ale věděla jsem, že Gideon na to nepřistoupí. Svůj majetek chtěl vlastnit úplně, konkurenci se bránil nelítostně a pečlivě a nikdy by nedopustil, abych došla nějaké úhony. Byla jsem jeho bezpečné místo, byla jsem pro něj vzácná a nedocenitelná.

Gideon se podíval na hodinky. „Je čas jít, anděli.“

Vzal si sako a pak mi pokynul, abych před ním prošla přepychovým obývacím pokojem, kde jsem si vzala kabelku a tašku s vycházkovými botami a dalšími nezbytnostmi. Pár minut nato jsme sjeli jeho osobním výtahem do přízemí a nasedali na zadní sedadla černého bentley SUV.

„Ahoj, Angusi,“ pozdravila jsem řidiče, který se dotkl štítku staromódní šoférské čapky.

„Dobré ráno, slečno Tramellová,“ odvětil s úsměvem. Byl to starší pán s hodně prošedivělými zrzavými vlasy. Měla jsem ho ráda z mnoha důvodů, z nichž neposlední byl ten, že vozil Gideona už od základní školy a opravdu mu na něm záleželo.

Letmý pohled na rolexky, které jsem dostala od matky a otčíma, mi sdělil, že to do práce stihnu včas... pokud neuvízneme v dopravní zácpě. Sotva jsem si to pomyslela, Angus obratně vklouzl do moře taxíků a aut na vozovce. Po napjatém tichu Gideonova bytu mě hluk Manhattanu probudil stejně efektivně jako doušek kofeinu. Vřeštění klaksonů a bouchání pneumatik o kryt výkopu na ulici mi dodaly energii. Po obou stranách lemovaly ucpanou ulici rychle kráčející proudy chodců, budovy se ctižádostivě vzpínaly k obloze a stínily nás, i když slunce stoupalo po obloze.

Panebože, opravdu jsem milovala New York. Každý den jsem ho znovu vstřebávala, snažila se ho do sebe načerpat.

Uvelebila jsem se na koženém sedadle, sáhla po Gideonově ruce a stiskla ji. „Bylo by ti příjemnější, kdybych s Carym na víkend odjela z města? Třeba na krátký výlet do Vegas?“

Gideon přimhouřil oči. „Představuju pro Caryho nějakou hrozbu? Proto neuvažuješ o Arizoně?“

„Cože? Ne. To snad ne.“ Poposedla jsem a otočila se tváří k němu. „Někdy do něj musím mluvit celou noc, než se mi otevře.“

„To snad ne?“ opakoval mou odpověď a všechno ostatní ignoroval.

„Možná má pocit, že jsem nedostupná, když si potřebuje promluvit, protože jsem pořád s tebou,“ vysvětlovala jsem a přidržovala si hrnek s kávou oběma rukama, protože jsme přejížděli přes výmol. „Poslouchej, tu žárlivost na Caryho budeš muset překonat. Když říkám, že je jako můj bratr, Gideone, nekecám. Nemusíš ho mít rád, ale musíš pochopit, že trvale patří do mého života.“

„Totéž mu říkáš o mně?“

„To nemusím. On to ví. Snažím se tady dospět ke kompromisu...“

„Nikdy nedělám kompromisy.“

Zvedla jsem obočí. „V podnikání určitě ne. Ale tohle je vztah, Gideone. Ve vztahu se musí dávat a...“

Gideonovo zavrčení mě přerušilo. „Moje letadlo, můj hotel, a pokud opustíš pozemek, vezmeš si s sebou ochranku.“

Jeho náhlá, neochotná kapitulace mě překvapila tak, že jsem dlouhou chvíli nebyla schopná slova. Tak dlouho, až se nad pronikavýma modrýma očima vy-

klenulo obočí s výrazem, který říkal, *ber; nebo nech být.*

„Nepřipadá ti to trochu přehnané?“ namítla jsem.
„Budu mít s sebou Caryho.“

„Jistě mi odpustíš, že mu po včerejší noci nedůvěřuju, pokud jde o tvou bezpečnost.“ Napil se kávy a jasně z něj vyzařovalo, že tenhle rozhovor už skončil. Předložil mi své podmínky.

Možná by mě taková pánovitost štvala, kdybych nechápala, že ho motivuje starost o mě. V mé minulosti se vyskytovali oškliví strašáci, a když jsem začala chodit s Gideonem, ocitla jsem se ve světle reflektorů, které by mohlo zavést Nathana Barkera až k mému prahu.

A navíc – ovládání všeho, co ho obklopovalo, ke Gideonovi prostě patřilo. Byla to součást balíčku a já se tomu musela přizpůsobit.

„Tak jo,“ souhlasila jsem. „Který hotel je tvůj?“

„Mám jich několik. Můžeš si vybrat.“ Otočil hlavu a zadíval se z okna. „Scott ti pošle mailem seznam. Až se rozhodneš, dej mu vědět a on to zařídí. Spolu odletíme a spolu se vrátíme.“

Opřela jsem se ramenem o sedadlo, napila se kávy a všimla si, jak má ruku položenou na stehně a zaťatou v pěst. Gideonova tvář, zrcadlící se v tmavém okenním skle, byla lhostejná, ale já dokázala vycítit jeho zasmušilost.

„Děkuju ti,“ zašeptala jsem.

„Neděkuj. Nemám z toho radost, Evo.“ Sval v čelisti mu zacukal. „Tvůj spolubydlící je magor a já musím strávit víkend bez tebe.“

Vadilo mi, že je nešťastný; odebrala jsem mu z ruky kávu a postavila oba cestovní hrnky do držáků u zadního sedadla. Pak jsem mu vylezla obkročmo na klín.

Ovinula jsem mu paže kolem ramen. „Vážím si, žes mi v tomhle ustoupil, Gideone. Moc to pro mě znamená.“

Upřel na mě divoký modrý pohled. „Věděl jsem, že mě budeš přivádět k šílenství, hned jak jsem tě poprvé uviděl.“

Usmála jsem se, protože jsem si vybavila, jak jsme se poznali. „Rozplácnutou na zadku v hale budovy Crossfiru?“

„Předtím. Venku.“

Svraštila jsem čelo a zeptala se: „Venku kde?“

„Na chodníku.“ Gideon mě chytil za boky a stiskl je tím svým majetnickým, velitelským způsobem, který ve mně budil touhu. „Odcházel jsem na schůzi. O minutu později a byl bych tě minul. Zrovna jsem nastoupil do auta, když ses objevila na rohu.“

Vzpomněla jsem si, že toho dne stál před vchodem bentley. Byla jsem tak ohromená budovou, že jsem lesklý vůz při příchodu ani nezaznamenala, ale všimla jsem si ho, když jsem odcházela.

„Vzalo mě to, hned jak jsem tě uviděl,“ říkal nabručeně. „Nemohl jsem odtrhnout oči. Okamžitě jsem tě chtěl. Nesmírně. Skoro zuřivě.“

Jak jsem mohla nepoznat, že v našem prvním setkání bylo něco víc, než jsem si tehdy uvědomovala? Myslela jsem, že jsme se srazili náhodou. Ale on odcházel z práce... což znamenalo, že se naschvál vrátil dovnitř. Kvůli mně.

„Zastavila ses přímo vedle bentleye,“ pokračoval, „a zaklonilas hlavu. Dívala ses nahoru na budovu a já si tě představoval na kolenou, jak se úplně stejně díváš na mě.“

Tlumené mručení Gideonova hlasu mě přimělo zavrtět se mu v klíně. „Jakpak?“ zašeptala jsem, zhypnotizována ohněm v jeho očích.

„Se vzrušením. Trochu obdivu... trochu strachu.“ Uchopil dlaněmi mé pozadí a přitiskl mě k sobě pevněji. „Nešlo to jinak, musel jsem jít za tebou dovnitř. A tys tam byla přesně tak, jak jsem chtěl, málem jsi přede mnou klečela, kruci. V tom momentě jsem měl nejmíň půl tuctu představ o tom, co s tebou udělám, až budeš nahá.“

Polkla jsem a rozpomněla se, že jsem na něj měla podobnou reakci. „Jak jsem tě uviděla poprvé, musela jsem myslet na sex. Na šílený, hlučný sex.“

„To jsem poznal.“ Jeho ruce se mi sunuly po obou stranách páteře vzhůru. „A věděl jsem, že taky vidíš mě. Že vidíš, jaký jsem... co mám uvnitř. Vidělas skrze mě.“

A z toho jsem si tenkrát sedla na zadek – doslova. Podívala jsem se mu do očí a pochopila, jak se ze všech sil drží, jakou má temnou duši. Viděla jsem sílu a hlad a sebeovládání a žádostivost. Kdesi uvnitř jsem věděla, že se mě zmocní. Ulevilo se mi při zjištění, že se přes něj tehdy převalila podobná vlna.

Gideonovy ruce mě objaly kolem lopatek a přitahovaly blíž, až jsme se dotkli čely. „Nikdo si toho ještě nikdy nevšiml, Evo. Ty jsi jediná.“

Hrdlo se mi bolestivě sevřelo. V mnoha ohledech byl Gideon tvrdý, a přesto ke mně dokázal být tak milý. Skoro dětsky, což jsem milovala, protože to bylo čisté a nekontrolované. Jestli se žádná jiná nenamáhalo nahlédnout za jeho úchvatnou tvář a působivé konto v bance, pak si ho nezasloužila znát. „Neměla jsem zdání. Byl jsi tak... klidný. Jako bych na tebe vůbec nezapůsobila.“

„Klidný?“ ušklíbl se. „Úplně jsem hořel. Od té doby jsem nestál za nic.“

„Páni. Díky.“

„Způsobila jsi, že tě potřebuju,“ zasípal. „Teď už nesnesu ani představu, že budu dva dny bez tebe.“

Vzala jsem ho oběma rukama za bradu a něžně políbila, vemlouvavě a omluvně. „Taky tě miluju,“ zašepkala jsem do jeho krásných úst. „Taky nevydržím být bez tebe.“

Opětoval můj polibek dychtivě, hltavě, a přesto bylo jeho objetí něžné a uctivé. Jako bych byla nějaká vzácnost. Když se odtáhl, oba jsme ztěžka dýkali.

„Ani nejsem tvůj typ,“ poškádlila jsem ho ve snaze odlehčit náladu, než půjdeme do práce. Gideonova záliba v brunetkách byla dobře známá a hojně zdokumentovaná.

Cítila jsem, jak bentley zastavuje. Angus vystoupil z vozu, aby nám poskytl soukromí, nechal běžet motor a klimatizaci. Vyhlédla jsem z okna a uviděla, že jsme u budovy Crossfiru.

„Ohledně toho typu...“ Gideon zaklonil hlavu a opřel si ji o sedadlo. Zhluboka se nadechl. „Corinnu jsi překvapila. Nebyla jsi to, co očekávala.“

Ztuhla mi čelist při zmínce o Gideonově bývalé snoubence. I když jsem věděla, že pro něj šlo ve vztahu o přátelství a osamělost, ne o lásku, nepřestávaly se do mě zarývat drápy závidi. Žárlivost byla jednou z mých velkých nectností. „Protože jsem blond?“

„Protože... se jí nepodobáš.“

Dech se mi zadrhl. Nikdy mě nenapadlo, že základním měřítkem ženy pro něj byla Corinne. Dokonce i Magdalene Perezová – jedna z Gideonových přítelkyň, která toužila stát se něčím víc – říkala, že si nechává své tmavé vlasy dlouhé, aby se podobala Corinne. Mně ale nedošly souvislosti tohoto konstatování. Bože můj... Jestli je to pravda, má Corinne nad Gideonem obrovskou moc, daleko větší, než dokážu snést.

Tep se mi zrychlil a žaludek sevřel. Iracionálně jsem ji nenáviděla. Vadilo mi, že z něj má třeba i jen kousek. Nenáviděla jsem všechny ženy, které poznaly jeho dotek... jeho vášeň... jeho úžasné tělo.

Začala jsem se z něj sesouvat.

„Evo.“ Přidržel mě, sevřel pevněji má stehna. „Nevím, jestli má pravdu.“

Podívala jsem se tam, kde mě držel, a pohled na prsten mého slibu na prstě jeho pravé ruky – můj vlastnický cejch – mě uklidnil. Stejně tak nechápavý výraz v jeho tváři, když jsem se střetla s jeho pohledem. „Nevíš?“

„Pokud to tak je, nebylo to vědomé. Nehledal jsem ji v jiných ženách. Nevěděl jsem, že něco hledám, dokud jsem neuviděl tebe.“

Ruce mi sjely po jeho klopách a zalila mě úleva. Možná ji vědomě nehledal, ale i kdyby ano, nemohla bych se od Corinne víc lišit zjevem ani temperamentem. Byla jsem pro něj jedinečná; žena odlišná od všech, které měl, a to v každém ohledu. Litovala jsem, že to nestačí k zahubení mé žárlivosti.

„Možná to ani tak nebyla preference jako zvyk.“ Uhladila jsem mu prstem zamračenou vrásku na čele. „Měl by ses zeptat doktora Petersena, až k němu dnes večer půjdeme. Škoda že po všech těch letech terapie neznám víc odpovědí na své otázky, ale je to tak. Mezi námi je spousta nevysvětlitelného, vid’? Pořád ještě nemám zdání, co na mně vidíš, že tě to tak zaháčkovalo.“

„To spíš co *ty* vidíš na *mně*, anděli,“ řekl tiše a tvář mu zněžněla. „Že víš, co v sobě mám, a přesto mě chceš stejně jako já tebe. Každý večer před usnutím se bojím, že se probudím a budeš pryč. Nebo že jsem tě zaplašil... že ses mi jen zdála...“

„Ne, Gideone.“ *Ježíši*. Každý den mi nad ním znovu pukalo srdce. Na kousky.

„Vím, že ti neříkám, co k tobě cítím tak, jako to říkáš ty mně, ale patřím ti. To přece víš.“

„Ano, vím, že mě miluješ, Gideone.“ Šíleně. Neslýchaně. Posedle. Cítí ke mně přesně to co já k němu.

„Patřím ti se vším všudy, Evo.“ Se zakloněnou hlavou si mě Gideon přitáhl k nejsladšímu ze všech polibků, jeho pevné rty se pod mými něžně pohybovaly. „Zabíjel bych kvůli tobě,“ šeptal, „vzdal bych se všeho, co mám... ale *tebe* se nevzdám. Dva dny jsou pro mě maximum. Víc nežádej; to ti nemůžu dát.“

Nebrala jsem jeho slova na lehkou váhu. Byl izolován svým bohatstvím, které mu dávalo moc a sílu, o něž byl někdy během svého života oloupen. Prožil násilí a surovost, stejně jako já. To, že by byl ochoten ztratit svůj klid, jen aby si mě uchoval, pro mě znamenalo víc než slova *Miluju tě*.

„Stačí mi jen dva dny a postarám se, aby ti to stálo za to.“

Přísný pohled vyprchal, nahradil ho sexuální žár. „Ale? Plánuješ si, že mě zpacifikuješ sexem, anděli?“

„Ano,“ přiznala jsem nestoudně. „Spoustou sexu. Koneckonců, tahle taktika u tebe zjevně dobře zabírá.“

Ústa se mu zvlnila úsměvem, ale v pohledu měl pronikavost, která mi zrychlila dech. Ten temný výraz mi připomněl – jako bych mohla někdy zapomenout – že Gideon není z těch, co se dají zvládnout nebo zkrotit.

„Ach, Evo,“ zaševelil, roztažený na sedadle s dravčí nonšalancí štíhlého pantera, který ve svém doupěti bez námahy uvěznil myšku.

Projelo mnou rozkošnické zachvění. Pokud šlo o Gideona, byla jsem beze všeho ochotná nechat se zhltnout.

Kapitola 2

TĚSNĚ PŘEDTÍM, NEŽ JSEM VE DVACÁTÉM PATŘE vystoupila z výtahu do vstupní haly firmy Waters Field & Leaman, reklamní kanceláře, ve které jsem pracovala, mi Gideon pošeptal do ucha: „Mysli na mě celý den.“

Kradmo jsem mu v přeplněné kabině stiskla ruku. „Jako vždycky.“

Pokračoval v cestě do nejvyššího patra, kde sídlilo ředitelství Cross Industries. Budova Crossfire mu patřila, byla to jedna z mnoha nemovitostí, které vlastnil po celém městě, včetně bytového komplexu, kde jsem bydlela. Snažila jsem se nevěnovat tomu pozornost. Moje máma byla profesionální lovkyní trofejí. Vzdala se otcovy lásky kvůli životnímu stylu, což jsem nedokázala pochopit. Já bych vždycky dala přednost lásce před bohatstvím, ale mně se to nejspíš snadno říkalo, protože jsem měla vlastní peníze – značné investiční portfolio. Ne že bych se ho někdy dotkla. To neudělám. Zaplatila bych za to příliš vysokou cenu a neuměla jsem si představit, že by za to něco stálo.

Recepční Megumi mě bzučákem pustila skrz bezpečnostní skleněné dveře a uvítala mě širokým úsměvem. Byla hezká, mladá jako já, s elegantním mikádem lesklých černých vlasů, rámujícím úchvatnou asijskou tvář.

„Ahoj,“ zastavila jsem se u jejího stolu. „Máš nějaké plány na oběd?“

„Už mám.“

„Paráda.“ Můj úsměv byl široký a upřímný. I když jsem Caryho měla moc ráda a bavilo mě trávit čas s ním, potřebovala jsem taky kamarádky. Cary už si začal v našem adoptovaném městě vytvářet síť známých a kamarádů, ale mě strhlo takřka od začátku tornádo jménem Gideon. I když by mi bylo milejší trávit každický okamžik s ním, věděla jsem, že to není zdravé. Přítelkyně ke mně budou upřímné, pokud to bude třeba, a věděla jsem, že vztahy s nimi si budu muset pěstovat, pokud o ně stojím.

Zamířila jsem dlouhou chodbou ke své kóji. Dorazila jsem k psacímu stolu, odložila tašku a kabelku do dolní zásuvky, ale mobil jsem nechala venku, abych ho mohla případně umlčet. Našla jsem textovku od Caryho: *Promiň, holčičko*.

„Cary Taylore,“ vzdychla jsem. „Miluju tě... i když mě dokážeš rozzuřit.“

A že mě tedy rozzuřil královsky. Žádná žena nestojí o to, aby přišla domů a na podlaze v obýváku našla grupáč v plném proudu. Zvlášť když se zrovna hádá se svým přítelem.

Odpověděla jsem: *Rezervuj si pro mě víkend, jestli můžeš*.

Následovala dlouhá pauza a já si v duchu představovala, jak vstřebává můj požadavek. *Kruci*, odpověděl nakonec. *Určitě mi chceš nakopat zadek*.

„Možná trochu,“ zamumlala jsem a otrásla se při vzpomínce na tu... *orgii*, ke které jsem se přichomýtlala. Ale hlavně jsem si říkala, že Cary a já spolu potřebujeme strávit trochu kvalitního odpočinkového času. Nežili jsme na Manhattanu dlouho. Bylo to pro nás oba nové město, nový byt, nová zaměstnání a prožitky, noví muži. Ocitli jsme se v cizím živlu a zápolili s ním, a protože jsme s sebou oba vlekli velkou přítěž z minulosti, nešlo nám to zápolení zrovna nejlíp. Obvykle jsme nacházeli rovnováhu jeden u druhého, ale na to jsme poslední dobou neměli moc času. Opravdu si to musíme vynahradit. *Výlet do Vegas? Jen ty a já?*

Kurva jo!

Tak jo, později upřesním. Vypnula jsem telefon, odložila ho a letmo přejela pohledem po dvou fotorámečcích s kolážemi vedle mého monitoru – jeden byl plný fotek rodičů a Caryho a druhý zaplnily snímky, na kterých jsem byla s Gideonem. Tu druhou kolekci vyrobil Gideon osobně, protože chtěl, abych na něj měla upomínku, stejně jako on měl mou fotografii na psacím stole. Jako bych to potřebovala...

Moc mě těšilo mít v těsné blízkosti obrázky lidí, které jsem milovala: máma se zlatou přilbou kadeří a oslnivým úsměvem, křivky těla sotva zakryté maličkými bikinami, jak si užívala pobyt na otčímově jachtě u břehů Francouzské Riviéry; můj nevlastní otec Richard Stanton, důstojný a distingovaný, jehož stříbrné vlasy zvláštním způsobem doplňovaly zevnějšek mnohem mladší manželky; a Cary, zachycený v celé své fotogenické kráse, s bujnými hnědými vlasy a jiskrným zeleným očima, se širokým uličnickým úsměvem. Ta milionová tvář se začínala objevovat ve všech možných časopisech a brzy bude zdobit billboardy a autobusové zastávky na reklamách oblečení Grey Isles.

Rozhlédla jsem se chodbou a přes skleněnou stěnu, oddělující maličkou kancelář Marka Garrityho, jsem zpozorovala, že jeho sako visí přes opěradlo kancelářského křesla značky Aeron, i když on sám nebyl na dohled. Nijak mě nepřekvapilo, když jsem ho našla v odpočívárně, jak se mračí do hrnku s kávou; závislost na kofeinu jsme měli společnou.

„Myslela jsem, že už jsi to zvládl,“ zmínila jsem se o jeho nesnázích s kávovarem.

„Zvládl, díky tobě.“ Mark zvedl hlavu a obdařil mě kouzelným úsměvem. Měl zářivě tmavou pleť, úpravnou bradku a světle hnědé oči. Kromě toho, že lahodil oku, to byl taky skvělý šéf – velmi štědře mě vzdělával v oblasti reklamní branže a rychle se dal přesvědčit, že mi nemusí všechno říkat dvakrát. Pracovalo se nám spolu dobře a já doufala, že tomu tak bude hodně dlouho.

„Zkus tohle,“ sáhl po druhém kelímku, čekajícím na pultu, ze kterého stoupala pára. Podal mi kávu a já ji vděčně přijala; ocenila jsem, že byl tak pozorný a přidal smetanu a umělé sladidlo tak, jak jsem to měla ráda.

Opatrně jsem usrkla, protože nápoj byl horký, pak jsem se zakuckala nečekanou – a nepříjemnou – chutí. „Co to *je*?“

„Káva s borůvkovou příchutí.“

Zčistajasna jsem se mračila já. „Kdo to má sakra pít?“

„No, víš... naším úkolem je zjistit, kdo by to pil, a pak mu to prodat.“ Zvedl hrnek k připitku. „Na naši nejnovější zakázku!“

Otřásla jsem se, pak jsem se vzchopila a upila znovu.

JEŠTĚ PO DVOU HODINÁCH JSEM MĚLA na jazyku odporně sladkou chuť umělých borůvek. Protože byl čas na pau-

zu, začala jsem na internetu hledat doktora Terrence Lucase, muže, který byl Gideonovi očividně proti srsti, když jsem je spolu viděla včera u večeře. Nedostala jsem se dál než k vypsání doktorova jména do vyhledávače, když mi zazvonil telefon na psacím stole.

„Kancelář Marka Garrityho,“ ohlásila jsem se. „U telefonu Eva Tramellová.“

„To myslíš vážně s tím Vegas?“ zeptal se Cary bez úvodu.

„Naprosto.“

Následovala pauza. „A teď mi řekneš, že se stěhuješ k tomu svému miliardáři a já musím vypadnout?“

„Cože? *Ne*. Jsi cvok?“ Pevně jsem zavřela oči. Chápala jsem, jak je Cary nejistý, ale taky mi připadalo, že naše přátelství je na takovémhle pochybnosti příliš hluboké. „Máš mě na krku doživotně, to přece víš.“

„A ty ses jen tak rozhodla, že pojedeme do Vegas?“

„Víceméně. Napadlo mě, že bychom mohli pár dní popíjet mojito u bazénu a žít z pokojové služby.“

„Nevím, jestli na to mám.“

„Žádné strachy, to jde na Gideonův účet. Jeho letadlo, jeho hotel. My si zaplatíme jen jídlo a pití.“ Lež, protože jsem měla v plánu pokrýt všechno kromě letenky, ale to Cary nemusel vědět.

„A on s námi nejede?“

Opřela jsem se dozadu a zahleděla se na jednu z Gideonových fotografií. Už teď se mi po něm stýskalo, a to jsme byli jeden bez druhého teprve dvě hodiny. „Má práci v Arizoně, takže s námi poletí tam a zpátky, ale ve Vegas budeme jen ty a já. Myslím, že to potřebujeme.“

„Jo.“ Chraplavě vydechl. „Dal bych si líbit změnu prostředí a trochu příjemného odpočinku se svou nejlepší holkou.“

„Tak fajn. Chce odletět zítra v osm večer.“

„Začnu balit. Mám ti taky připravit tašku?“

„Byl bys tak hodný? To je skvělé!“ Cary by klidně mohl být stylistka nebo osobní nákupčí. Byl opravdu talentovaný, pokud šlo o oblečení.

„Evo?“

„Jo?“

Vzdychl. „Děkuju, že snášíš ty moje blbosti.“

„Kušuj.“

Zavěsili jsme a já dlouhé minuty zírala na telefon. Vadilo mi, že je Cary tak nešťastný, když mu v životě všechno vychází. Byl expert na sebezničení, nikdy doopravdy nevěřil, že si štěstí zaslouží.

Znovu jsem se vrátila k práci, ale vyhledávač Google na monitoru mi připomněl můj zájem o doktora Terryho Lucase. Na webu o něm bylo několik článků včetně obrázků, které mě utvrdily v tom, že jde opravdu o něj.

Pediatr. Pětačtyřicet let. Dvacet let ženatý. Nervózně jsem pátrala po hesle „doktor Terry Lucas s chotí“ a v duchu jsem se krčila hrůzou z dlouhovlasé brunety s nazlátlou pletí. Vydechla jsem úlevou, když jsem uviděla, že paní Lucasová je bledá žena s krátkými, jasně rudými vlasy.

Tím se mi ale vynořily další otázky. Původně jsem se domnívala, že problém mezi oběma muži způsobila žena.

Pravda byla taková, že Gideon a já jsme toho o sobě vlastně moc nevěděli. Věděli jsme to ošklivé – aspoň on o mně; já jsem to o něm převážně hádala podle některých hodně zřetelných vodítek. Znali jsme navzájem některé svoje základní návyky poté, co jsme spolu strávili mnoho nocí v jeho či mém bytě. On se setkal s polovinou mé rodiny a já znala jeho rodinu celou. Ale nebyli jsme spolu dost dlouho, abychom se i jen

dotkli spousty okrajových záležitostí. A upřímně mi připadalo, že jsme nebyli nijak zvlášť vstřícní ani zvědaví, jako bychom se báli vršit další zátěž do už tak vysilujícího vztahu.

Byli jsme spolu, protože jsme měli jeden na druhém závislost. Nikdy jsem ještě nezažila tak opojný pocit, jako když jsme spolu byli šťastní, a věděla jsem, že to též platí o něm. Snášeli jsme těžkosti kvůli těm chvilčkám společné dokonalosti, ale bylo to tak vysilující, že jsme nepřestávali bojovat jen díky oboustranné tvrdohlavosti, odhodlanosti a lásce.

Přestaň se dráždit.

Zkontrolovala jsem si e-mail a našla své každodenní upozornění Googlu na heslo „Gideon Cross“. Dnešní linky směřovaly převážně k fotografiím mě a Gideona ve smokinku bez motýlku na dobročinné večeři ve Waldorf-Astorii, která se konala včera.

„Panebože.“ Nemohla jsem se ubránit vzpomínce na matku, když jsem se uviděla na fotkách v koktejlových šatech barvy šampaňského od Very Wang. Nejen proto, že jsem se mámě podobala jako vejce vejci – až na to, že moje vlasy byly dlouhé a rovné – ale taky kvůli tomu megamagnátovi po mém boku.

Monica Tramell Barker Mitchell Stantonová byla velmi, velmi dobrou lovkyní trofejí. Přesně věděla, co se od ní čeká, a poskytovala to neomylně. Sice se dvakrát rozvedla, ale pokaždé z vlastní vůle a po obou rozvodech byli její bývalí zdrceni tím, že ji ztratili. Nesmýšlela jsem o matce špatně, protože dávala stejně, jako brala, a nic nepřijímala jako samozřejmost, ale celý život jsem usilovala o nezávislost. Mým nejcennějším vlastnictvím bylo právo říci ne.

Minimalizovala jsem e-mailové okno, odsunula svůj osobní život na vedlejší kolej a vrátila se k vyhledává-

ní porovnatelných nabídek ovocné kávy. Zkoordinovala jsem několik úvodních schůzek Marka se stratégy a pomohla mu s brainstormingem kampaně pro bezpečkovou restauraci. Blížilo se poledne a já začínala mít hlad, když mi zazvonil telefon. Ohlásila jsem se jako obvykle.

„Evo?“ odpověděl mi ženský hlas s cizím přízvukem. „Tady Magdalene. Máš chvíli?“

Nastražila jsem se a opřela dozadu. Magdalene a já jsme jednou prožily chvíli sympatií, když se nečekaně a nevyžádaně vrátila do Gideonova života Corinne, ale nikdy jsem nezapomněla, jak zle se ke mně Magdalene chovala, když jsme se setkaly poprvé. „Opravdu jen chvíli. Co se děje?“

Vzdychla a pak začala rychle mluvit, slova se z ní jen hrnula. „Seděla jsem včera večer u stolu za Corinne. Slyšela jsem trošku z toho, o čem se při večeři bavila s Gideonem.“

Žaludek se mi sevřel, připravený na emocionální úder. Magdalene přesně věděla, jak využít mé nejistoty. „Vířit tyhle pitomosti, když jsem v práci, je pěkně ubohé,“ řekla jsem chladně. „Já...“

„Neignoroval tě.“

Na vteřinu mi spadla brada a Magdalene rychle vyplnila nastalou pauzu.

„Zvládal ji, Evo. Navrhovala, kam by tě měl v New Yorku vzít, protože jsi ve městě nová, ale přitom hrála takovou tu starou hru pamatuješ-když-jste-tam-cho-dili-spolu.“

„Výcházka krajem vzpomínek,“ zamumlala jsem. Teď jsem byla ráda, že jsem z Gideonovy tlumené konverzace s bývalkou mnoho nezaslechl.

„Ano.“ Magdalene se zhluboka nadechla. „Odešla jsi, protože sis myslela, že tě ignoruje kvůli ní. Jen